

השוחר פרק שני חולין

לד.

עין משפט נר מצוה

פח א מיי פ"ח משג' אבות הטומאה הלי י ופי' הל"ד והל"י ופי' הלכה ה' :
פב ב מיי שם פי' הל"ג :
ג א מיי שם פי' הל"ב :

רבינו גרשום

הקדש בידים מסואבות: ולוקמה בחולין שנעשו על טהרת תרומה כו'. כלומר ולוקמה מהניחין דאין נאכלין בידים מסואבות בחולין שנעשו על טהרת תרומה ור' יהושע כלומר דהא מודי בחולין שנעשו על טהרת תרומה דאית בהו שלישי: לא סלקא דעתך דקמינ בשר. כלומר השוחט במה חיה ועוף הוא בשר: אין בשר בבשר מיהלף. כלומר אצ"ע שאין חיה בקדשים גורנין חיה אטו בהמה דאיתה בקדשים אבל בשר בפירו לא מיהלף וא בתרומה היאך גורנין בשר אטו פירו: מאן חבריא רבה בר בר חנה כלומר דרבה בר בר חנה סבר לר' יהושע חולין שנעשו על טהרת הקדש לית בהו שלישי כדבעינן למימר בסוף ההלכה: א"ל ר' אליעזר לר' יהושע מצינו שהאוכל חמור מן (החולין) [האכולין]. ואנו היאך לא נעשה אוכל באוכלין כלומר ולמה אמרת האוכל אוכל ראשון דאינו אלא שני: מנבלת עוף טהור לא גמרינן. כלומר הדרוש הוא דאינו מטמא אלא אבית הבליעה: אלא מצינו שהאוכלין חמור מן האוכל דאילו אוכל בכביצה. כלומר דאילו אוכלין מטמאין בכביצה גמרינן. אלא שני שני אלא שני ע"י משקין. כלומר שאם נגעו משקין באוכלין שניים הרי הם כבודו: משקין נמי תחלה (הא) [חון] דתנן כל הפוסל את התרומה כו' ואיזהו דבר הפוסל את התרומה זהו שני ועשין משקין תחלה: חוץ מטבול יום כלומר שטבול יום פוסל תרומה ואין עושין משקין תחלה: ועוד שלישי שני למה. כלומר לדברך שאתה אומר שהאוכלין חמור מן

מאן חבריא רבה בר בר חנה. לא ר"ל רבי אלעזר לעיל ללך הוה קרי ליה חבריא דרבו הוה כדאמר בפ"ק דצ"ק (דף יא:): וביש נוחלין (ב"ב דף קכח). דאמר עולא אמר רבי אלעזר הלכה גוצין מן העבדים אבל קשיא אמאי לא קאמר עולא רבותי אומרם ונראה דרבי אלעזר לא קאמר לעיל יומר אלא הכא בחולין שנעשו על טהרת קדש עסקינן והש"ס הוא דמסיים ודלא כרבי יהושע:

ואוב"ב עד דאבי"ב חצי פרס. אע"ג דמפרש ר"ת דבי"ח דבר גזרו על אדם האוכל כביצה שיהא טמא מ"מ מייית ראייה מפסול גוייה שהיה מתחלה בחצי פרס:

טומאה משיעורין לא גמרינן. תימה הרי מצינו נבלת

זהמה דמטמאה ואוכלה טהור אלמא מאלל חמור מן האוכל: **שני שני** למה. דלע"ג דליכא למיגזר דבהדי דאכלי אוכלין טמאין שדי לפיו משקין (ב) דמעשר מ"מ אי ללא דאשכחן בעלמא שני דעבדי שני לית לן למיגזר:

דלא להו מיילי דרענן חוכא ואטילולא: **מצינו שני עושה שני ע"י משקין**. ואת"ת ואמאי לא קאמר

ע"י ספר דלמרינן בפ"ק דשבת (דף יד.) דהוי מ"ח דבר וידים הצלות מחמת ספר נמי פוסלות תרומה

כדאמר התם וי"ל דלא צעי לאתויי אלף ממאלל דעבדי ממאלל אחר שני דומיא דמאלל דעבדי אדם שני ועוד

דהא דספר עבדי ידים שניות וגם פוסלות את התרומה ללא משום טומאה אלף משום חומרה:

משקין תחלה נמי חוץ ברתנן וכו'. לא צ"ל להקשות

שכמוהו יעשה האדם ראשון דלמה יש לו להיות ראשון אלף רבה לומר דהא

דעבדי שני היינו דווקא ע"י משקין שהן תחלה ולי"ג מה שכתבו בספרים

סברי אמר ליה רבי יהושע שאני משקין דעלולים לקבל טומאה דמ"מ לא מירץ כלום: **אף אני לא אמרתי בו**. י"מ כי מהכא דייק דחבריא

האכל: **היאך לא נעשה אוכל** (א) **במאלל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: **דחידוש הוא**. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית

הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומאות מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב

היא ואין למדין הימנה ור"א סבר למדין: **אלא מצינו שהמאלל חמור מן האוכלו דאילו במאלל**. מקיבל טומאה כביצה (א) אוכלין טמאין שנגעו בו: **ואדם האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חלי פרס כדתנן בעירובין (דף פג.) וחלי חליה לפסול את הגוייה וכן צ"י

צ"י: טומאה משיעורין לא גמרינן. דשיעורין מילתא צנפיה נפשיה היא ולאו משום חומרה וקולא אלף אוכל דמטמא כביצה כך שיער

בו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) ואמרינן (צ"ב פ"ח דיומא (דף פ.) אוכל הנאכל צבת אחת ושיערו חכמים אין צית הבליעה מחוץ יותר

מצינת תרנגולת ופסול גוייה כחצי פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדבריך**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאלל חמור מן האוכל

מה שאתה אומר האוכל אוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלף שני שני למה: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חזרו שני: **ע"י משקין**. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה כדקמני ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין

להיות תחלה וחזר המשקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י משקה דשני עושה שני צשום דוכתא מחמרינן גבי אדם האוכלו למהוי

כותיה דלפייה חמירא מנגע: **וא"ל**. ר"א אי ממסקה ילפינן תחלה נמי צעית למיעבדיה להאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי

יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעלולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חון מן הטבול יום**. דאיקשלא

טומאה מינייה ואע"ג דפסיל תרומה לא עבדי משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל

של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע צהדיא לעיל [ג:] וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאוכלן

שני: (א) **פניו שטתרה של תרומה עומאה היא אלף הקדש**. כדלמרינן (ב) כחומר קדש (מגיגה דף יט.) צגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש

אלמא אין שמירת תרומה שביצה שמירה אלף הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ופילו בחולין דהא טומאה דאורייתא היא

והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא שמירה ומיישינן שמה יצבה עליהן אשתו נדה ה"נ שלישי דתרומה

לגבי קדש מספקינן ליה צשני הלכך האוכל שני לקדש שמיניו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה צר צר חנה דלאתציה ר"א לרבי

יהושע שלישי שני למה ואמר אף אני לא אמרתי אף אני לא אמרתי ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר

חולין יש שלישי צנעשו על טהרת תרומה ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר

צאיו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלף הקדש ולעולם שלישי בחולין

נעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותיב ליה ר"א שלישי שני למה הא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע

בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקמני צהדיא דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא

הוא דהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלף הקדש אבל לא

בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמועינן דיש שלישי צנעשין על טהרת תרומה וכ"ש צנעשין על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה

דאינו לא צמסנה ולא צברייתא מה שהשיבו זה לזה אלף רבה צר צר חנה שמיע ליה מרבייהו (א"כ ס"ל לעולא דהאי אף אני לא אמרתי לא היו דברים

מעולם לרבי יהושע בתרבייהו קאמר דנעשה גופו שני לקדש ועממא משום דטהרת תרומה וצין צנעשין על טהרת הקדש ששלישי:

בחולין שנעשו על טהרת תרומה ורבי יהושע לא ס"ד דקתני בשר דאי בתרומה בשר מי איכא אלא מאי בקדשים היה בקדשים מי איכא בשר בבשר מיהלף בשר בפירו לא

מיהלף אמר עולא חבריא אמרין בחולין שנעשו על טהרת הקדש ודלא כרבי יהושע ואנא אמינא רבי יהושע היא ולא מיבעיא

קאמר לא מיבעיא חולין שנעשו על טהרת קדש דחמירי דאית בהו שלישי אלא אפילו חולין שנעשו על טהרת תרומה נמי אית בהו שלישי מאן חבריא רבה בר בר חנה היא

דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן מאי אהדרי רבי אליעזר ורבי יהושע להדרי אמר לו ר"א

לרבי יהושע מצינו אוכל חמור מן האוכל דאילו נבלת עוף טהור בחוץ לא מטמא ואילו אוכלה מטמא בגדים אבית הבליעה

ואנו היאך לא נעשה אוכל (ב) כמאכל ורבי יהושע מנבלת עוף טהור לא גמרינן דחידוש

הוא אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל דאילו מאכל בכביצה ואוכל עד דאכיל

ואנו היאך לא נעשה אוכל (ב) כמאכל ורבי יהושע מנבלת עוף טהור לא גמרינן דחידוש

הוא אלא מצינו שהמאכל חמור מן האוכל דאילו מאכל בכביצה ואוכל עד דאכיל

כחצי פרס ואנו היאך נעשה אוכל כמאכל ור"א טומאה משיעורין לא גמרינן ועוד

לדברך שאתה אומר על ראשון שני יפה אתה אומר שני שני למה אמר לו (ב) מצינו שהשני

עושה שני ע"י משקין אמר לו והא משקין נמי תחלה הוה דתנן (א) כל הפוסל בתרומה

מטמא משקין להיות תחלה חוץ מטבול יום ועוד שלישי שני למה אמר לו אף

אני לא אמרתי אלא בתרומה שטהרתה טומאה

אמר ליה רבי יהושע שאני משקין דעלולים לקבל טומאה דמ"מ לא מירץ כלום: **אף אני לא אמרתי בו**. י"מ כי מהכא דייק דחבריא

האכל: **היאך לא נעשה אוכל** (א) **במאלל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: **דחידוש הוא**. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית

הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומאות מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב

היא ואין למדין הימנה ור"א סבר למדין: **אלא מצינו שהמאלל חמור מן האוכלו דאילו במאלל**. מקיבל טומאה כביצה (א) אוכלין טמאין שנגעו בו: **ואדם האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חלי פרס כדתנן בעירובין (דף פג.) וחלי חליה לפסול את הגוייה וכן צ"י

צ"י: טומאה משיעורין לא גמרינן. דשיעורין מילתא צנפיה נפשיה היא ולאו משום חומרה וקולא אלף אוכל דמטמא כביצה כך שיער

בו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) ואמרינן (צ"ב פ"ח דיומא (דף פ.) אוכל הנאכל צבת אחת ושיערו חכמים אין צית הבליעה מחוץ יותר

מצינת תרנגולת ופסול גוייה כחצי פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדבריך**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאלל חמור מן האוכל

מה שאתה אומר האוכל אוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלף שני שני למה: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חזרו שני: **ע"י משקין**. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה כדקמני ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין

להיות תחלה וחזר המשקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י משקה דשני עושה שני צשום דוכתא מחמרינן גבי אדם האוכלו למהוי

כותיה דלפייה חמירא מנגע: **וא"ל**. ר"א אי ממסקה ילפינן תחלה נמי צעית למיעבדיה להאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי

יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעלולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חון מן הטבול יום**. דאיקשלא

טומאה מינייה ואע"ג דפסיל תרומה לא עבדי משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל

של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע צהדיא לעיל [ג:] וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאוכלן

שני: (א) **פניו שטתרה של תרומה עומאה היא אלף הקדש**. כדלמרינן (ב) כחומר קדש (מגיגה דף יט.) צגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש

אלמא אין שמירת תרומה שביצה שמירה אלף הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ופילו בחולין דהא טומאה דאורייתא היא

והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא שמירה ומיישינן שמה יצבה עליהן אשתו נדה ה"נ שלישי דתרומה

לגבי קדש מספקינן ליה צשני הלכך האוכל שני לקדש שמיניו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה צר צר חנה דלאתציה ר"א לרבי

יהושע שלישי שני למה ואמר אף אני לא אמרתי אף אני לא אמרתי ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר

צאיו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלף הקדש ולעולם שלישי בחולין

נעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותיב ליה ר"א שלישי שני למה הא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע

בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקמני צהדיא דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא

הוא דהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלף הקדש אבל לא

בחולין שנעשו על טהרת תרומה. כלומר האי אוכל ראשון ושני ושלישי דקתני בחולין מייירי צמסנה טהרות (פ"ב מ"ג) וצאיו אוכל חולין אתה מוצא שלישי הא שני לא עבדי שלישי בחולין אתה מוצא בחולין שנעשו על טהרת תרומה: על טהרת תרומה אין על טהרת הקדש

לא. צנטלה דעתו ואין שם טהרת הקדש נתפסת עליהם אבל צטהרת תרומה אין נתפסין אלמא מתנימין דלא כרבי יהושע אבל כר"א אתיא

דהא סתם קאמר שלישי שלישי אפילו בחולין שנעשו על טהרת הקדש: **דקתני צשר**. מתנימין צצשר חולין קאי וצשלמא פירות חולין אדם מתפסין צטהרת תרומה כדי שיהא רגיל להתנגד צטהרת תרומה שאם

תתחיל לו תרומה בחולין ויאלל תרומה צחוקת חולין יהא אוכלה צטהרה אלל צשר ליתא צתרומה ואין כהן מתפסין לצשר חולין טהרת תרומה משום דלא מיהלפא ליה תרומה צצשר חולין שיצא לאוכלה כדרך החולין: **צשר צצשר מיהלף**. לפיכך

אפי' של חיה צטהרת הקדש שאם תתחיל לו צשר הקדש צה שיהא אוכלה צטהרה: **צשר צפירי לא מיהלף**. תרומה אינה אלף צפירות ואינו נחלף צצשר לפיכך אין דרך

הכהנים להתפסין לצשר חולין שלהן טהרת תרומה: **אמר עולא חבריא אמרין**. סדלממר צמתני דקמני שלישי בחולין שנעשו על טהרת הקדש

קמייירי ודלא כרבי יהושע ואנא אמיינא דרבי יהושע נמי ס"ל הכי דחולין שנעשו על טהרת הקדש אית צבו שלישי והאי דקאמר רבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה רבותא

אשמועינן דלפ"ה אית צבו שלישי וכ"ש חולין שנעשו על טהרת הקדש: **מאן חבריא**. דצצירא להו דדוקא

קטע רבי יהושע חולין שנעשו על טהרת תרומה: **מה אהדרי רבי אלעזר ורבי יהושע להדרי**. מה השיבו זה לזה איש על דברי חבירו:

מצינו שהאוכל חמור מן האוכל. האדם האוכל המאלל חמור מן המאלל: **היאך לא נעשה אוכל** (א) **במאלל**. דהאוכל אוכל ראשון לא יהא ראשון: **דחידוש הוא**. שאין לו טומאה בגלוי וכשהיא צבית

הסתרים היא מטמאה האדם עד שהוא מטמא בגדיו וכל שאר טומאות מטמאות בגלוי ואין מטמאות צבית הסתרים הלכך גזרת הכתוב

היא ואין למדין הימנה ור"א סבר למדין: **אלא מצינו שהמאלל חמור מן האוכלו דאילו במאלל**. מקיבל טומאה כביצה (א) אוכלין טמאין שנגעו בו: **ואדם האוכל**. אוכלין טמאין אינו טמא אלא"כ אבל חלי פרס כדתנן בעירובין (דף פג.) וחלי חליה לפסול את הגוייה וכן צ"י

צ"י: טומאה משיעורין לא גמרינן. דשיעורין מילתא צנפיה נפשיה היא ולאו משום חומרה וקולא אלף אוכל דמטמא כביצה כך שיער

בו הכתוב מכל האוכל אשר יאכל (ויקרא יא) ואמרינן (צ"ב פ"ח דיומא (דף פ.) אוכל הנאכל צבת אחת ושיערו חכמים אין צית הבליעה מחוץ יותר

מצינת תרנגולת ופסול גוייה כחצי פרס הכי תקון רבנן: **ועוד לדבריך**. שאתה למד טומאה משיעורין לעשות מאלל חמור מן האוכל

מה שאתה אומר האוכל אוכל ראשון נעשה שני יפה אתה אומר אלף שני שני למה: **אמר לו מצינו**. שאוכל שני עושה את חזרו שני: **ע"י משקין**. אם נגע אוכל שני באוכל שהמסקה טופח עליו נעשו משקין תחלה כדקמני ואילו כל הפוסל את התרומה מטמא משקין

להיות תחלה וחזר המשקה ועשה האוכל שני וכיון דאשכחן ע"י משקה דשני עושה שני צשום דוכתא מחמרינן גבי אדם האוכלו למהוי

כותיה דלפייה חמירא מנגע: **וא"ל**. ר"א אי ממסקה ילפינן תחלה נמי צעית למיעבדיה להאי אדם כי היכי דמשקה נעשה ראשון. ורבי

יהושע לא יליף מן המשקה דהתם חומרה דמשקין הוא שעלולין לקבל טומאה אבל מן האוכל יליף: **חון מן הטבול יום**. דאיקשלא

טומאה מינייה ואע"ג דפסיל תרומה לא עבדי משקה ראשון: **אף אני לא אמרתי**. האוכל אוכל שלישי נעשה שני: **אלא**. באוכל

של תרומה כלומר בחולין שנעשו על טהרת תרומה וכדאמר רבי יהושע צהדיא לעיל [ג:] וכיון דעל טהרת תרומה נעשו עבדי לאוכלן

שני: (א) **פניו שטתרה של תרומה עומאה היא אלף הקדש**. כדלמרינן (ב) כחומר קדש (מגיגה דף יט.) צגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש

אלמא אין שמירת תרומה שביצה שמירה אלף הקדש דהא מדרסות לגבי תרומה מטמאין ופילו בחולין דהא טומאה דאורייתא היא

והאוכל תרומה נשמר הוא מן המדרס ואפ"ה לגבי קדש לא חשיבא שמירה ומיישינן שמה יצבה עליהן אשתו נדה ה"נ שלישי דתרומה

לגבי קדש מספקינן ליה צשני הלכך האוכל שני לקדש שמיניו שני עושה שני ע"י משקין. מדקאמר רבה צר צר חנה דלאתציה ר"א לרבי

יהושע שלישי שני למה ואמר אף אני לא אמרתי אף אני לא אמרתי ועלה קאמר אף אני לא אמרתי דדוקא קאמר ולא רבותא דאי טעמא יהיב למילתיה ואמר

צאיו חולין הוא נעשה שני לקדש בחולין שנעשו על טהרת תרומה ומשום דטהרתה טומאה היא אלף הקדש ולעולם שלישי בחולין

נעשו על טהרת הקדש איכא מאי קא מותיב ליה ר"א שלישי שני למה הא אשמועינן רבי יהושע טעמיה. ועולא דאמר לעיל דרבי יהושע

בחולין שנעשו על טהרת הקדש נמי אית ליה שלישי סבר דהא דקמני צהדיא דרבי יהושע בחולין שנעשו על טהרת תרומה טעמא

הוא דהיב למילתיה דבחולין דטהרת תרומה הוא דלמרינן נעשה גופו שני לקדש משום דטהרתה טומאה היא אלף הקדש אבל לא

בחולין דטהרת הקדש ולעולם אשמועינן דיש שלישי צנעשין על טהרת תרומה וכ"ש צנעשין על טהרת הקדש והאי מהדרי ליה לא שמיע ליה

דאינו לא צמסנה ולא צברייתא מה שהשיבו זה לזה אלף רבה צר צר חנה שמיע ליה מרבייהו (א"כ ס"ל לעולא דהאי אף אני לא אמרתי לא היו דברים

מעולם לרבי יהושע בתרבייהו קאמר דנעשה גופו שני לקדש ועממא משום דטהרת תרומה וצין צנעשין על טהרת הקדש ששלישי:

בחולין שנעשו על טהרת תרומה. כלומר האי אוכל ראשון ושני ושלישי דקתני בחולין מייירי צמסנה טהרות (פ"ב מ"ג) וצאיו אוכל חולין אתה מוצא שלישי הא שני לא עבדי שלישי בחולין אתה מוצא בחולין שנעשו על טהרת תרומה: על טהרת תרומה אין על טהרת הקדש

לא. צנטלה דעתו ואין שם טהרת הקדש נתפסת עליהם אבל צטהרת תרומה אין נתפסין אלמא מתנימין דלא כרבי יהושע אבל כר"א אתיא

דהא סתם קאמר שלישי שלישי אפילו בחולין שנעשו על טהרת הקדש: **דקתני צשר**. מתנימין צצשר חולין קאי וצשלמא פירות חולין אדם מתפסין צטהרת תרומה כדי שיהא רגיל להתנגד צטהרת תרומה שאם

תתחיל לו תרומה בחולין ויאלל תרומה צחוקת חולין יהא אוכלה צטהרה אלל צשר ליתא צתרומה ואין כהן מתפסין לצשר חולין טהרת תרומה משום דלא מיהלפא ליה תרומה צצשר חולין שיצא לאוכלה כדרך החולין: **צשר צצשר מיהלף**. לפיכך

(א) י"א כאוכל רש"י (ב)